

lethaliter, quam sustinent Navar. in *Manual. cap. 21. num. 27.* Fagund. in 4. *Eccles. præcept. lib. 1. cap. 3. num. 4.* Azor. d. lib. 7. cap. 11. *vers. Quarto queritur*, Reginald. tom. 1. lib. 4. cap. 15. n. 191. & alii plures apud Dian. *resol. 27.*

96 Attamen receptius est in quavis anticipatione prandii solum venialiter delinqui, quia horæ observatio non est de substantia jejunii, sed de accidentalibus: qui autem præcepta violat quoad circumstantias accidentales, peccatum lethale non perpetrat. Bassæus *verb. Jejunium 1. num. 6. vers. Dubium autem*, Diana *part. 1. tract. 9. resol. 27. & part. 5. tract. 5. resol. 11.* Bonacina d. *disp. ult. q. 1. punct. 4. num. 3.* Lessius *lib. 4. cap. 2. dub. 2. n. 13.* Trullench *num. 3.* Molfesius in *Summa, tom. 1. tract. 10. punct. 5. num. 16.* Castro Palao d. §. 3. *num. 3.* Layman d. *tract. 8. cap. 1. num. 11.* Filliuc. tom. 2. *tract. 27. part. 2. cap. 4. num. 70.* Pasqualig. in *praxi jejuni. decis. 146.*

97 Ex qua resolutione deducitur, eum qui manè refectiunculam sumit, & vesperè prandit absque rationabili causa, solum peccare venialiter, alias enim causâ datâ, ab omni culpa immunis habetur. Dian. *part. 1. tract. 9. resol. 33. vers. Porro*, & alii communiter contra Azor. & alios apud Dian. & Bassæum, qui rectè addit, quod si refectiuncula capiatur circa meridiem, arctius jejunatur, cum corpus prandio in noctem dilato, magis maceretur, & ut ait Bassæus *ibidem, n. 6. vers. Dubium autem*, unicum prandium cum refectiuncula licet intra 24 horas diei jejunii sumere: & nihil refert quoad substantiam præcepti, quod hac, vel illa hora sumatur. Similiter de anticipatione refectiunculæ asserendum est, quæ ut dictum est alibi, ad initium noctis de consuetudine capi solet.

Ad Num. 15.

98 Tertium requisitum, in quo substantia jejunii maximè consistit, est abstinentia à quodam ciborum genere; nam etsi hæretici hujusmodi præceptum ab Ecclesia indici non posse jactent, quod opponitur Juri Divino Evangelico & naturali, idque ex variis sacre Paginæ eloquiis demonstrare tentent, & ex illo D. Pauli 1. ad *Timoth. cap. 4. ibi: In novissimis temporibus discedent quidam a fide loquentes mendacium, & inbibentes mberes, & docentes abstinere à cibis, quos Deus creavit.* Tamen veritas est Catholica docens posse Ecclesiam jejunium Fidelibus præcipere, veritatis quibusdam cibis, ut dixi supra, *num. 32. & 35.* ubi Authores dedi satisfacientes adversariorum calumniis quibus respondet etiam ex Baronio Spond. *anno 57. num. 54. & 55.* ubi præcatur Pauli locum rectè de hæreticis interpretatur, qui nuptias, & cibos quosdam detestabantur: Ecclesia verò non abominatur quæ die jejunii edi non patitur, sed quia oblectationem, & libidinem gignunt, ab illis abstinendum jubet, ut corpus compescatur, & virtus abstinentiæ prævaleat Gregor. *Lop. ex D. Thoma in l. 4. gloss. 4. tit. 23. p. 1.*

Ibi: Eum quoad nostrum attinet institutum.

99 Diebus jejunii esus carniū est omnino prohibitus l. 4. tit. 23. p. 1. ubi Greg. *Lop. gloss. 4.* Bassæus *verb. Jejunium 1. num. 3.* Pelliz. *sup. dict. cap. 5. n. 19.* Trullench *tom. 1. lib. 3. cap. 2. dub. 2. num. 1.* Bonacina *disp. ult. q. 1. punct. 2. n. 1.* Azor,

part. 1. lib. 7. cap. 10. vers. Sexto queritur, Layman *lib. 4. tract. 8. cap. 1. n. 12.* Dian. *part. 1. tract. 9. resol. 43.* Filliuc. d. *tract. 27. cap. 3. quæst. 1. n. 45.* Leand. de *præcept. Eccles. tract. 5. disp. 2. quæst. 2.* & toties quoties carnem aliquis edit, lethale peccatum admittit, ut asserunt supra, *num. 84.* nisi parvitas materiæ excuset à mortali, quæ intra dimidiam unciam versatur. Diana *ubi proxime*, Bonacina d. *punct. 2. num. 2. vers. Ex dictis colligi potest*, Bassæus *n. 10. vers. Petes secundo*, Trullench *num. 5.* Sed si quis pluries parum carnis caperet, quod ad peccatum lethale satis non esset, si tamen portunculæ simul junctæ excederent materiæ parvitate, reus erit culpæ mortalis, quod utique in cibis non veritatis quoad fractionem jejunii observatur. Bonacina *sup. num. 6.* & alii laudati supra *num. 82.* Vide infra, *n. 103.*

100 Queritur circa hæc, an qui vovit certa die jejunare, toties peccet, quoties illa die carnem manducaverit: Azor. *part. 1. lib. 7. cap. 10. vers. Octavo queritur*, Barth. de S. Fausto in *Thef. Religios. lib. 1. quæst. 140. num. 2.* Suar. de *Religion. tom. 2. lib. 4. cap. 7. n. 12.* affirmative respondent. Sed contra eos tenent unicum peccatum patrarî, Dian. d. *tract. 9. resol. 39. vers. Hac sententia, & resol. 45. vers. Notandum.* Thom. Sanch. in *Summa, tom. 2. lib. 4. cap. 1. num. 41.* Layman *lib. 4. tract. 8. cap. 3. num. 3.* apud quos ratio discriminis traditur inter jejunium ex voto, & ex præcepto Ecclesiæ, quoad esum carniū. Adde Leand. *sup. q. 40.*

101 Est observandum, plures hæreticos damnasse carnes, earum usum ad victum humanum superfluo abominatos, ex quibus sunt Ebionæ, Manichæi, Priscillianistæ, Eustathiani, Marcionitæ, ut videre est apud Baron. in *suis Annalib. & Spondan. in ejus Epitome, diversis in locis*, quæ refert sub indice, *verb. Carnium*, Azor. *part. 1. lib. 7. cap. 20. vers. Verumtamen.*

Ibi: De lacte verò, butyro, caseo.

102 Lacticia in jejuniis Quadagesimæ jure ventantur, l. 4. tit. 23. p. 1. ubi Greg. *Lop. glossa 4.* Pellizzar. in *Manual. Regular. tom. 1. tract. 5. cap. 5. n. 20.* Azor. d. *cap. 10. vers. Primo queritur*, Bonacina *punct. 2. num. 2.* Trullench *n. 2.* Valent. *2. 2. tom. 3. disp. 9. quæst. 1. punct. 3.* Bassæus *ubi proxime, n. 3.* Layman. *n. 3.* Sanch. d. *lib. 4. cap. 1. num. 50.* Diana d. *tract. 9. resol. 41.* Fernand. in *Exam. Theolog. Moral. part. 2. cap. 8. §. 5.* Reginald. in *Praxi, tract. 1. lib. 4. cap. 13. num. 2.* Filliuc. *tract. 27. part. 2. cap. 2. dub. 25.* Palao de *just. & jur. disp. 3. punct. 2. §. 1. num. 5.* Dominicus diebus exceptis, quibus sicut jejunii obligatio, ita & abstinentia à lacticiis cessat, quanquam esus carniū minimè permittatur. Leand. in *præcept. Eccles. disp. 3. q. 8. & 9. tract. 5.* Fagund. in 4. *Eccles. præcept. lib. 1. cap. 4. num. 5.* Olim in Quadagesimâ à piscibus abstinabant. Palao *n. 4.*

103 Qui Quadagesimâ jejunii diebus lacticiis vescitur, peccat lethaliter quotiescumque illa ediderit singulis vicibus, etiam in uno die. Dian. *part. 1. tract. 9. resol. 45.* Palao d. §. 1. n. 6. Joan. Sanch. *Selectur. disp. 41. num. 26.* Leand. *sup. q. 2.* ubi latè disputat, ac plures refert contra Fagund. in 4. *Eccles. præcept. lib. 1. cap. 2. num. 15.* cum seqq. qui rem discutens resolvit, solum venialiter peccari per esum lacticiū in Quadagesimâ. Sed

Sed à communi recedere non oportet, pro quâ plurimos recenset uterque. Sicut in carne, ita & in lacticiis materiæ parvitas à gravi culpa excusat. Bonacina de *præcept. Eccles. disp. ult. q. 1. punct. 2. n. 2. vers. Ex dictis*, Trullench *sup. lib. 3. cap. 2. dub. 2. num. 5.* Et quoad quantitatem parvæ materiæ idem dicendum est, quod de esu carniū: & licet aliqui teneant, mediam circiter unciam non sufficere ad lethale, ut prædiximus *num. 99.* alii tamen arctius opinantur octavam unciam partem, & non amplius pro parvitate materiæ in his esse accipiendam, ut Leand. *disp. 2. q. 13.*

104 Lacticiū prohibito ista eos etiam tenet, qui à jejuniis sunt exempti ratione laboris, vel ætatis: unde puer usus rationis compos, & sexagenarius, qui jejunare ex præcepto non tenentur, gravem culpam contrahent, si quadagesimali tempore ova, & similia capiant. Leand. *disp. 2. quæst. 42.* Azor. *part. 1. lib. 7. cap. 17. vers. Secundo queritur*, ubi etiam de carne, Trullench *n. 16.* Sed usu rationis carentibus pueris, amentibus & paganus cibos vetitos porrigere licet, quos Ecclesiæ præceptum non ligat. Trullench. *num. 11.* Leand. *quæst. 44. & 45.* In nostra Hispania, & occidentalibus Indiarum regionibus Regi Catholico subiectis, omnes communiter, susceptâ Bullâ Cruciatæ, Quadagesimâ lacticiis vescimur, quia illâ hoc privilegium indulgetur.

Ibi: In aliis autem jejuniis non esse hæc verita.

105 Sententia, quam D. Covar. exprimit usque ad finem versiculi hujus, est quod seclusâ quavis consuetudine, omnibus jejuniis diebus per annum non liceat ova, lac, & similia manducare, licet diebus Veneris aliud dicendum infinet; quia carniū esus causâ jejunii non vetatur. Pro qua opinione D. Covar. nonnulli existunt, quos refert Leand. *disp. 3. quæst. 4. vers. Asserunt.*

106 Sed contrarium est communiter receptum, scilicet lacticia non esse interdicta aliquo jejunii die extra Quadagesimam, ut tenent plurimi apud Leand. d. *quæst. 4. in princip.* quibus accedit ipse *vers. Respondendo dicendum*, Azor. *dict. lib. 7. cap. 10. §. 1.* Narbona de *at. ad act. anno 60. quæst. 3. num. 4.* Dian. *part. 1. tract. 9. resol. 41.* Bonacina *dict. disput. ult. quæst. 1. punct. 2. num. 2.* Trullench *num. 4. cum seqq.* & est omnium, quos supra allegavimus, concors resolutio, à quibus limitatur, si alicubi viguerit consuetudo abstinentiæ à lacticiis diebus jejunii, quæ quidem, prout recepta sit, sub mortali, vel veniali obligabit. Leand. in *Eccles. præcept. tract. 5. disp. 5. quæst. 5. vers. Sed ego.* At ubi dubium fuerit, an consuetudo, vel lex obliget ad mortalem, vel levem culpam, benignior pars amplectenda est. Pellizzar. in *Manual. Regular. tract. 5. cap. 5. n. 3.* Dian. *resol. 40.* In Hispania non est consuetudo abstinentiæ à lacticiis extra Quadagesimam, nec Bullâ Cruciatæ opus est ad hoc; nam etiam absque illa fas est ova & lac edere. Leand. *dict. disp. 3. q. 6.* Diana d. *tract. 9. resol. 41.* Trullench *sup. lib. 3. cap. 2. dub. 2. num. 4.*

Ibi: Atque ideo prohibito esu carniū.

107 Prohibito esu carniū jejunii gratiâ, & ova, & alia lacticia verita censentur. Hanc conclusionem, aliquibus laudatis, probat Barbosa in

collectan. ad *cap. Denique, num. 1. 4. dist. Sed oppositum tenent Azor. sup. cap. 10. vers. Secundo queritur*, Leand. *disp. 2. quæst. 4.* quibus accedunt omnes qui sentiunt extra Quadagesimam lacticia non esse interdicta, quia necessariò hanc conclusionem amplecti debent.

Ad Num. 16.

108 De Rogationibus, quæ Græcè Litanias nuncupantur, de earumque institutione ac origine, videndus Card. Baron. *Annal. Ecclesiast. anno 475.* ubi Spondan. in *Epitome, n. 4.* Azor. *part. 1. lib. 7. cap. 15. vers. Quarto queritur*, Theat. *vita hum. lit. 1. pag. 13. vers. Feria Rogationum*, & *lit. L. verb. Litanias, pag. 224. vers. Ad placandum Deum*, Fagund. in 4. *Eccles. præcept. lib. 1. cap. 6. num. 8.* qui omnia à D. Covar. hic tradita inculcarunt, asserentes tribus Litaniarum diebus olim de consuetudine jejunari in pluribus regionibus, Hispania scilicet, Gallia, Italia & aliis; sed moribus quoque jejunium in desuetudinem abiisse, retentâ à carnibus abstinentiâ secunda, quarta, & sexta feria, prout apud nos observatur, quibus diebus non sunt verita lacticia. Leand. *disp. 3. quæst. 17.* & in quavis provincia recepta astringit consuetudo, licet de jure nulla sit obligatio. Leand. *quæst. 12. & 13.* Advertit Spondan. d. *num. 4.* ante Mamertum Viennensem Episcopum Litanias, seu Supplicationes fieri in Ecclesia fuisse solitas, sed hunc primum eas solemniter ante Ascensionem Domini peragendas instituisse, qui formam sanctiorem, & augustiorem usitatæ præscripsit: quæ juxta Baronii computum evenerunt anno Christi 475. sub Simplicio Pontifice, & Imperatoribus Zenone I. I. ac Augustulo. Vide Carrill. *Annal. anno 490.* Siegb. *anno 468.* Ciacon. de *vit. Pontific. in Hilario*, Gualter. in *chronograph. sæc. 5. pag. 361.*

Ibi: Majorem verò Litaniam.

109 Cum pestis acriter grassaretur, B. Gregorius I. cognomento Magnus, sub finem mensis Augusti, anno Christi 490. sui Pontificatus 1. magnam indixit Litaniam generalem, ac publicam ex omni Clero ac Populo, quæ septiformis nuncupata est, quia procedebant in septem choros separati Fideles, nempe Laici, Monachi, Ancillæ Dei, feminae conjugatæ, viduæ, pauperes, & infantes, Pluribus diebus processiones repetitæ sunt, singulisque ad diversas Ecclesias accedebant. Prima die ad S. Mariam ad Præsepe, quæ Major dicitur, pervenerunt; postrema ad Basilicam B. Petri. Fertur B. Gregorium procedentem ad Molem Hadriani adjacentem Tiberi appropinquasse, tuncque super Molem ipsam visum esse Angelum gladium in vaginam recondentem. Verum licet lues extincta penitus non sit, maxima ex parte decrevit, quapropter D. Gregorius solitis Ecclesiæ Litanias preces indixit cum gratiarum actione pro accepto beneficio. Ita Baron. *anno 590.* ubi Spondan. *num. 4.* Carrill. *anno 591.* Idem Baron. in *Martyrolog. die 11. Maii*, Bobadill. in *Politic. tom. 2. lib. 5. cap. 4. num. 15.*

110 Traditur præterea, eundem B. Gregorium pro Barbarorum incursionibus propulsandis instituisse, ut quarta & sexta feria Litanias singulis hebdomadibus fierent. Baron. *tom. 8. anno 601.* quem

quem refert Theat. vitæ hum. verb. Litanie, pag. 224. vers. Ad patriâ immunitatem.

Ibi: Hoc verò jejunium moribus sublatum est.

Ita prænotavimus supra, num. 108.

Verf. De his verò Rogationibus.

111 Apud Hispanos diebus Rogationum judicialia exerceri non prohibentur, nec in l. 34. tit. 2. part. 3. inter ferias, quibus litigare ob Dei reverentiam non licet, hujusmodi Litanie recensentur, nec ibi Greg. Lop. memorat eas: sed alibi consuetudo servanda erit, An liceat ex bonis propriis civitatum aliquid expendere ad victum Clericorum, aliarumque personarum, cum Litanie celebrantur, tradit Bobadill. supra, n. 14. & seqq. ubi sumptus damnat.

112 De Litanis plura apud Theat. vitæ hum. tom. 4. lit. L. pag. 223. cum seqq. verb. Litanie: ex quibus constat, quam antiquus, quamque frequens in Ecclesia illarum usus sit pro diversis calamitatibus depellendis: ipsas etiam hæretici usurparunt, ideoque illis prohibentur ab Imperatore in l. 3. c. de hæreticis: nocte autem, aut die fieri interdicitur eis, poenâ in Magistratus seculares, qui eas permiserint, centum, aut quinquaginta librarum auri stabilitâ.

Verf. Est igitur, ut tractatum illud.

113 Jejunii Ecclesiastici definitionem supra tradidimus ex Theologis num. 10. in fin. quam etiam probat Leand. de præcept. Eccles. tract. 5. disp. 1. quest. 2. Castro Palao de just. & jur. disp. 3. punct. 2. §. 1. num. 1. qui asserunt esse jejunium abstinentiam à cibo, ut denotent, potu etiam vini ad alendum sumpto, jejunium non solvi, ut tenent Lessius de just. & jur. lib. 4. cap. 2. dubit. 2. n. 10. Dian. part. 1. tract. 9. resol. 23. Navar. in Manual. cap. 21. num. 13. Bonacina de præcept. Eccles. disp. ult. quest. 1. punct. 1. num. 7. vers. Dicitur à cibo, & num. 8. Ballæus verb. Jejunium 1. num. 8. vers. Sed dicendum, Pasqualig. decis. 116. & omnes communiter. Quid de potu Indico, vulgò Chocolate? Diversimodè loquuntur DD. de eo, sed in Hispania consuetudo & praxis receptissima est, ut sumi possit diebus jejunii absque præcepti transgressione, non ratione parvitas materiae, sed quia potus est, quanvis alar sicut vinum. Vide Leand. sup. disp. 5. quest. 5. Castro Palao §. 1. n. 4. Dian. part. 4. tract. 4. resol. 194. & part. 5. tract. 5. resol. 11. Ant. de Leon. in quest. moral. del Chocolate, Machad. tom. 1. de 2. Eccles. præcept. tract. 3. docum. 1. num. 8.

114 Sed jejunium Ecclesiasticum latè describit, & rectè Valent. 2. 2. tom. 3. disp. 9. quest. 1. punct. 2. vers. Aio autem, ibi: Est peculiaris quadam parsimonia victus per abstinentiam diurnam, qua & daret diutius, quam requirat communis temperantia, & fit etiam à quibusdam generibus ciborum, qui possent alioqui usurpari, saluâ communi eadem regula, seu lege temperantia.

115 Plurimis de jejunio prætermisissis, quæ passim à præcatis DD. inculcantur, illud adicere libet, de quo ambigi potest. Supposito quod observatio jejunii incipit à media nocte, & ad mediam noctem

permanet, Fagund. in 4. Eccles. præcept. lib. 1. cap. 10. num. 1. & alii supra laudati, primò quaeritur, an si quis in die præcedenti jejunium dubitet num duodecima hora noctis insonuerit, cenare licitè valeat? Et affirmativè respondendum est, Secundò idem dubium occurrit, cum die jejunii similiter ambigitur, utrum duodecima noctis hora sit audita, ut liber à præcepto cenam capere valeat? Et negativè resolvitur. Ratio est, quia in priori specie homo est in possessione suæ libertatis quoad jejunium, & dum sibi non constat de obligatione per cognitionem horæ, jure suo uti non prohibetur. In posteriore verò jejunium est in possessione ut observetur, & dum de tempore solutæ obligationis per horam duodecimam non apparet, jejunans à præcepto non est exemptus. Ita Trullench in Decalog. lib. 3. cap. 2. dub. 4. n. 8. Fagund. d. cap. 10. n. 2. & 3.

116 Assertum est supra, n. 99. carnes edere diebus jejunii non licere, quòd est de essentia & substantia ejus abstinentia à carnibus, ita ut jejunium cum esu carniū penitus sit incomparabile: unde est, ut qui dispensatur ad carnem comedendam, immunis sit à lege jejunii; nam jejunare, & hoc victu uti impossibile est. Leand. sup. disp. 3. q. 14. Fagund. cap. 2. num. 4. in fin. cum seqq. & alii communiter. Secus est de dispensatis quoad lacticiam. Leand. ibidem. Hinc quaeritur, an carnis appellatione lardum contineatur? Negat glossa margin. verb. Sagimine, in cap. Presbyter. 82. dist. ubi dicitur, Veneris diebus non esse lardum, aut sagimen veritum: idemque generaliter respondendum erit, quoties lacticia permittitur, sicut in cæteris anni vigiliis extra Quadragesimam, secundum tradita supra, num. 106. ut sentit Azor. part. 1. lib. 7. cap. 10. vers. Oportet quaeritur. Sed in Hispania quoties à carnibus tenentur abstinere, lardo non utimur, alioqui culpæ lethalis rei habemur: & in Occidentalibus Indiis, quia oleum deficiebat, adversus hanc Hispaniæ consuetudinem indultum est per Pontificem, ut omnibus diebus, etiam Quadragesimæ, quibus edere carnes vetatur, alimonia lardo condiri possit, & ita est in usu.

117 Constat ex præmissis lacticia non opponi substantiæ jejunii, sicut carnes; unde edens carnes præceptum de jejunio violat, non sic qui lacticia sumit in Quadragesima, vel alio tempore, quo ex consuetudine prohibentur; sed aliàs peccat adversum legem vel consuetudinem veterantem lacticiam. Leand. dist. quest. 14. vers. Sed adhuc probabilis. Loquimur autem ubi hujusmodi cibi hora debita capiuntur, & solum in qualitate peccatur. An permissum sit in ferotina refectione sumere ova, tractat negativè resolvens Leand. disp. 4. quest. 46. Vide alios supra, num. 88. & 89.

SUMMARIUM.

- 1 Legitimitas per Principem quare inventa.
- 2 Plures sunt legitimationis species.
- 3 Legitimitas ex rescripto quid sit.
- 4 Est donum Principis non recognoscens superiorem, & de reservatis.
- 5 Pontifex, nisi in terris Ecclesia, nequit legitime quoad temporalia, exceptis casibus quibusdam.

6 Duces

6 Duces, alique Magnates non valent vassallos proprios legitimos efficere, nisi ex Regis privilegio, aut prescriptione.

7 Qui filii possint legitimi.

8 Legitimi per Principem qua adipiscantur.

9 Legitimitas per Principem à legitime natis in pluribus fecerunt.

10 Plura recensentur, qua legitime natis conceduntur, & sic legitimitas denegantur.

11 Legitimitas Principis rescripto non succedit in Majoratu.

12 Quid de successione in feudo, emphyteusi, & jure patronatus Ecclesiastico.

13 An gaudeat paternâ nobilitate.

14 Non equiparatur quoad honores legitime natis, aut per matrimonium legitimitas.

15 Quomodo succedat patri, non exstante prole legitima.

16 Utrum revocet donationem ex l. Si unquam, C. de revoc. donat.

17 An legitimatus rescripto Principis succedat patri, legitime natis existentibus.

18 Utrum pater possit filio legitimo plus relinquere quam nato ex legitimo matrimonio.

20 De successione legitimi in bonis patris.

23 Lex 12. Tauri intelligitur.

25 Qui propter alium, cum quo concurrere vetatur, à successione defuncti remouetur, etiam ab omnium cæterorum portionibus excluditur, cum quibus aliàs admitteretur.

27 Habens legitimam prolem, si legitime filium, ac postea liberos alios susceperit ex uxore, an legitimatus admittatur cum legitimis amens procreatis.

28 Quaestio proposita num. 24. resolutio.

29 Principes quoad quotam legitime valet liberis natis ac nascituris præjudicium inferre.

30 Jura per legitimationem filiis quæstia, emancipatione non tolluntur, nisi quoad pariam potestatem.

31 Filius rescripto legitimatus, si ingratus existerit patri, ab ejus bonis excluditur.

32 Pater succedit filio legitimo sicut legitime natis, & inter eos jus alimentorum tribuitur.

33 An de jure regio Hispano pater succedat filio legitimo in aliis bonis præter quantum.

34 Legitimitas qualiter avo succedit.

38 Quid de successione transversalium.

39 Legitimi an veniant legitimorum appellatione.

40 Quaestio à D. Covar. excitata proponitur, & num. seqq.

41 Legitimitas competit jus contra testamentum patris, ex natura legitimationis, & n. 44.

45 Sententiam Gregorii Lopez adversus D. Covar. esse demonstratur.

46 De successione anomalis.

47 Successionem contra testamentum contineri sub verbis, Ex testamento, & ab intestato, juri- bus probatur.

50 Successio contra testamentum quo sensu possit ex testamento dici, aliàs non rectè ita vocatur, & n. 51. & 64.

52 Quomodo quis ab intestato decedere dicatur.

53 De successione filii adoptivi, remissive.

54 De successione fratrum.

55 Successionis ab intestato duplex est caput.

56 Concluditur sub verbis illis, Ex testamento, & ab intestato, comprehendit successione con- D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.

tra testamentum in legitimatione per rescriptum.

57 Idem generaliter dicendum in quavis dispositione.

58 Concesso jure succedendi ex testamento, non videtur datum jus succedendi contra testamentum.

59 Ex concessione succedendi ab intestato non tribuitur jus veniendi contra testamentum.

60 Dispensatus ut succedat ex testamento, non admittitur contra testatoris voluntatem. Idem est de dispensato ad succedendum ab intestato, quia ultima elogia infringere non valebit.

61 Clausula, Ex testamento, & ab intestato, ex usu communi loquendi continet successionem contra testamentum.

62 Per bonorum possessionem contra tabulas causa testati ad causam intestati reducitur.

63 Respondetur ad contraria opinionis fundamentum.

65 Sententia D. Covar. etsi probabilis, rejicitur.

66 Dispensatus ad succedendum ab intestato, an admittatur ex testamento, cum ab utraque successione remotus legibus erat.

67 Legitimus cum clausula, Sine præjudicio venientium ab intestato, quid consequatur.

De dispensatione per rescriptum Principis.

CAPUT XXI.

Ad Num. 1.

1 Frequentissimè ex vetito veneris complexu egregii viri in lucem prodire solent, qui legitime natis potiores naturæ dotibus, ac virtutum ornatu censeantur, ut est apud Euripid. in Androm. act. 3. vers. 90. ubi habetur:

Licet nothus sit, certe sapienter
Avida satio fertile & pingue vincit solum,
Multique spurii præstant legitimis.

Qui quidem de Republica & parentibus beneficii à muneribus publicis, honoribus, & à paternâ successione, quibus dignissimi sunt, ob defectum natalium sine proprio crimine repelluntur: qua ratione legitimationis beneficium jure civili inventum est, ut per Principem parentibus deprecantibus, restituti natalibus, ad utrumque adinstar legitimorum admittantur. Petr. Greg. Syntagm. lib. 10. cap. 4. in princip. Joan. Garcia de nobilit. gloss. 21. n. 2.

Legitimationis species plures jure continentur, de quibus in quibent. quib. mod. natural. effie. legitimi, collat. 6. authent. quib. mod. nat. effie. sui, collat. 7. l. 1. tit. 13. l. 4. cum seqq. tit. 15. p. 4. §. ult. Inst. de nupt. §. Sui, Inst. de hered. qua ab intest. defer. Donel. lib. 2. cap. 21. Petr. Greg. d. cap. 4. per tot. D. Covar. de matrim. part. 2. cap. 8. §. 2. & 7. Molin. de just. & jur. disp. 173. D. Joan. del Castillo controver. tom. 4. cap. 22. n. 55. Merlin. de legitima, lib. 1. tit. 2. q. 6. cum seqq. Sed ex eis duæ tantum hodie in usu sunt, nempe per matrimonium subsequens, & per rescriptum Principis. D. Covar. §. 7. in fin. Ant. Gom. in l. 12. Tauri, num. 54. Molin. n. 38. Greg. Lop. in l. 5. gloss. 2. tit. 15. part. 4. de quibus legitimandi modis in cap. Tanta 6. cap. Per venerabilem 13. qui fil. sunt legitimi. Sed legitimitas per matrimonium X x potior